

— pojazd samochodowy wynajmowany na podstawie umowy leasingu i zakwalifikowany jako dobro inwestycyjne należy uważać za wykorzystywany na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika, jeżeli podatnik działający w takim charakterze nabywa ten towar i zalicza go w całości do majątku swego przedsiębiorstwa, przy czym naliczony podatek od wartości dodanej zostaje odliczony w całości i bezpośrednio, a każde wykorzystanie rzeczzonego dobra do celów prywatnych podatnika lub jego pracowników lub do celów niezwiązanych z działalnością jego przedsiębiorstwa uważa się za świadczenie usług dokonane odpłatnie.

2) Artykuły 168 i 176 dyrektywy 2006/112 nie stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, które przewiduje wyłączenie prawa do odliczenia w odniesieniu do towarów i usług przeznaczonych do celów nieodpłatnych dostaw albo do celów działalności niezwiązanej z działalnością gospodarczą podatnika, pod warunkiem, że towary kwalifikowane jako dobra inwestycyjne nie są zaliczane do majątku przedsiębiorstwa.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

**Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 lutego 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg — Niemcy) — Jürgen Blödel-Pawlik przeciwko HanseMerkur Reiseversicherung AG**

(Sprawa C-134/11) (<sup>1</sup>)

*(Dyrektywa 90/314/EWG — Zorganizowane podróże, wakacje i wycieczki — Artykuł 7 — Ochrona przed ryzykiem niewypłacalności lub upadłości organizatora — Zakres stosowania — Niewypłacalność organizatora spowodowana mającym znamiona oszustwa wykorzystaniem środków zebranych od konsumentów)*

(2012/C 98/13)

Język postępowania: niemiecki

**Sąd krajowy**

Landgericht Hamburg

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

Strona skarżąca: Jürgen Blödel-Pawlik

Strona pozwana: HanseMerkur Reiseversicherung AG

**Przedmiot**

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Landgericht Hamburg — Wykładnia art. 7 dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz.U. L 158, s. 59) — Ochrona przed niewypłacalnością lub upadłością organizatora — Niewypłacalność organizatora spowodowana mającym znamiona oszustwa wykorzystaniem środków zebranych od konsumentów — Możliwość zastosowania dyrektywy 90/314/EWG

**Sentencja**

Wykładni art. 7 dyrektywy Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek

należy dokonywać w taki sposób, że ma on zastosowanie w sytuacji, w której niewypłacalność organizatora podróży jest spowodowana jego mającym znamiona oszustwa zachowaniem.

(<sup>1</sup>) Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I (Niemcy) w dniu 9 grudnia 2011 r. — Karl Berger przeciwko Freistaat Bayern**

(Sprawa C-636/11)

(2012/C 98/14)

Język postępowania: niemiecki

**Sąd krajowy**

Landgericht München I

**Strony w postępowaniu przed sądem krajowym**

Strona skarżąca: Karl Berger

Strona pozwana: Freistaat Bayern

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy art. 10 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (<sup>1</sup>) sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, na podstawie którego możliwe jest poinformowanie opinii publicznej ze wskazaniem nazwy środka spożywczego lub paszy i producenta żywności lub paszy, w którego imieniu lub pod którego firmą żywność lub pasza były produkowane lub obrabiane bądź zostały wprowadzone na rynek, jeżeli środek spożywczy nieszkodliwy dla zdrowia, ale nienadający się do spożycia, w szczególności wzbudzający wstręt, jest wprowadzany lub został wprowadzony do obrotu w znacznych ilościach lub jeżeli taki środek spożywczy ze względu na swoje właściwości został wprowadzony na rynek wprawdzie w niewielkich ilościach, ale w dłuższym okresie czasu?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytanie: czy na pytanie pierwsze należy udzielić odmiennej odpowiedzi, jeżeli sytuacja ma miejsce przed 1 stycznia 2007 r., aczkolwiek prawo krajowe zostało już dostosowane do ww. rozporządzenia?

(<sup>1</sup>) Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności; Dz.U. L 31, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 3 stycznia 2012 r. — Trianon Productie BV przeciwko Revillon Chocolatier SAS**

(Sprawa C-2/12)

(2012/C 98/15)

Język postępowania: niderlandzki

**Sąd krajowy**

Hoge Raad der Nederlanden